DOSSIER REPRESSIE

C.I.R.A.

SPANJE

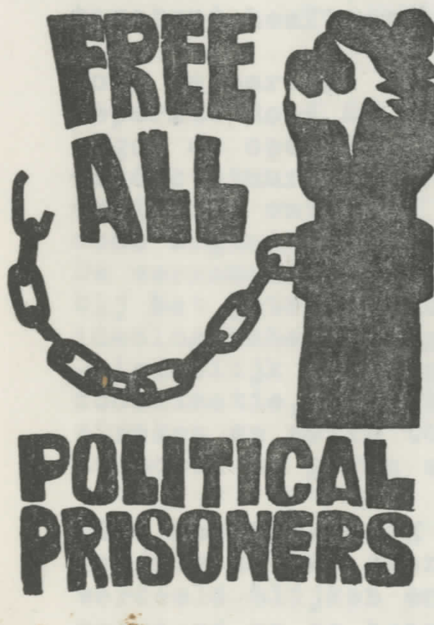

Vanaf 1968.

Sinds 1968 is er in Spanje een aantal grote stakingen geweest die vaak met behulp van de politie en het leger onderdrukt werden want stakingen zijn volgens de Spaanse wetgeving verboden. De redenen van de stakingen liepen nogal uiteen. In een groot aantal gevallen waren ze georganiseerd om kracht bij te zetten aan looneisen of andere sociale verbeteringen, in sommige gevallen was ontevredenheid over de bestaande politieke structuur de oorzaak, in weer andere gevallen staakte men uit solidariteit met ontslagen collega's.

Begin januari 1970 ging een groot deel van de mijnarbeiders bij het staatsbedrijf Hunosa in Asturie in staking. Ontevredenheid over de kerstgratificaties zouden ten oorsprong liggen aan de werkweigering, maar vele waarnemers wezen erop dat algemene ontevredenheid over de politieke en sociale omstandigheden later een rol gingen meespelen. De staking sloeg over naar andere mijnbedrijven in Asturie en daarbuiten. Toen de directie dreigde met sluiting van de mijnen en ontslag op grote schaal, hervatten de arbeiders begin februari weer het werk. Begin maart 1970 was er nog een korte staking in de mijnen van Asturie uit protest tegen het ontslag van een aantal stakingleiders van de staking van januari.
In juni 1970 gingen de bouwvakarbeiders in Sevilla in staking, wegens ontevredenheid met de nieuwe afgesloten collectieve arbeidsovereenkomst. De staking kreeg al gauw ook politieke aspecten er kwamen demonstraties tegen het regime en de politie (ca 30 man werden gearresteerd. In juli 1970 staakten de arbeiders van mijnen in particulier bezit in Asturie. Zij eisten dat hun loon gelijk getrokken werd met dat van de arbeiders in de staatsmijnen.
In juli ook hielden de arbeiders van de Madrileense metro een stiptheidsactie om de onderhandelingen over de nieuwe c.a.o. te bespoedigen. Verscheidene metro-employes werden gearresteerd en de politie bewaakte de stations.
Eind juli kwam het tot een bloedige botsing tussen de politie en staken arbeiders in Granada. Ook hier staakten de arbeiders tegen de vertraging bij de onderhandelingen over een nieuwe c.a.o. Bij een demonstratie trad de politie op, het kwam tot een botsing en drie stakers verloren het leven. Later gingen enkele honderden arbeiders over tot een zitstaking in de kathedraal van Granada. Op 29 juli lag de gehele Madrileense metro stil, omdat de arbeiders staakten. De regering trad hiertegen met ongewone hardheid op. Alle arbeiders werden als dienstplichtigen beschouwd en zouden bij voortzetting van de staking als deserteurs gestraft worden. Een speciale wet uit 1969 voorziet in deze maatregel. De arbeiders hervatten daarop de volgende dag het werk.
Op 26 augustus 1971 ging een aantal artsen en verpleegster in een psychiatrische kliniek in Madrid in staking uit protest tegen de verouderde arbeidsvoorwaarden en de werkstructuren. Zeven stakers werden ontslagen. Onmiddellijk verklaarden verschillende artsen-associaties zich solidair met de stakenden. Ook zij benadrukten de noodzaak van een modernisering van de psychiatrische zorg volgens de normen van de VN. In de hierop volgende weken gingen ca 2000 artsen in verschillende ziekenhuizen Madrid, Barcelona, Oviedo en Orense in staking in solidariteit met de ontslagen psychiaters. In verscheidene ziekenhuizen werden protestbijeenkomsten gehouden van het gehele personeel. De politie greep nergens in. De stakenden wisten te bereiken dat de ontslagen artsen weer in dienst genomen werden.
Half september gingen 25 000 bouwvakarbeiders in Madrid in staking. Zij eisten loonsverhoging, verkorting van de arbeidsdag, vrijheid van meningsuiting en vrijlaten van arbeiders die om hun vakbondsactiviteiten werden vastgehouden.
Ook deze staking had een bloedig verloop. De ppolitie schoot op een jonge bouwvakarbeider die pamfletten verspreidde over de staking. Volgens de politie werd zij aangevallen door de jongeman. De staking sloeg over naar Barcelona, waar een duizendtal bouwvakarbeiders in staking ging. Ook hier kwam het tot gevechten met de politie.

1973

De Spaanse gevangenissen zitten nog vol politieke gevangenen!

Communiqué de presse

samedi 10 mars 1973,

monsieur le rédacteur en chef,

Pour répondre à la recrudescence des mesures coercitives en Espagne à l'égard de ceux qui luttent pour la liberté, la paix et la justice sociale, divers représentants de mouvements participant à la semaine "Action internatiionale Espagne" ont entrepris une action d'envergure au salon des vacances, et ceci durant son ouverture, ce samedi 10 mars.
Ils désirent, par leur action d'enchaînement, sensibiliser le public sur le problème de la répression fasciste en Espagne : des centaines de prisonniers politiques et objecteurs sont emprisonnés dans les geoles de Franco... ces dernières semaines la répression se fait ressentir plus fortement encore !
Action internationale Espagne a publié un dossier relatif à la répression des libertés en Espagne: ce dossier vendu au profit des familles des prisonniers et objecteurs emprisonnés est vendu au prix de20 francs
Maison de la paix 35 rue van Elewyck 1050 BRUXELLES.

le collectif Action internationale Espagne

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

****ACTION INTERNATIONALE ESPAGNE**** ACTION INTERNATIONALE ESPAGNE*****

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Si vous gagnez à la tombola du salon des vacances,vous gagnerez une villa à Costa Blanca...

En Espagne,il n'y a pas de salon de vacances...il n'y a pas de tombola! Il n'y a pas de soleil dans les prisons...il n'y a pas de vacances pour les prisonniers politiques et objecteurs de conscience emprisonnés! il y a de l'ombre partout !

En Espagne,tous les jours des gens luttent pour LA LIBERTE ...
Cependant la liberté...cela coûte...voilà pourquoi les geoles de Franco sont pleines...!!!
Rappelez vous BURGOS...LES GREVES DE BARCELONA ,MADRID,la grève du batiment,GALICIE,le chantier naval BAZAN FERROL ...des morts...!!!!
Un dossier édité par divers mouvements -voir liste ci-dessous-est disponible 35 rue Van Elewyck 1050 Bruxelles;jusque demain à 21 heures à la même adresse,de 10 à 21 heures une exposition-permanence sera ouverte pour vous informer! MAISON DE LA PAIX non loin de la place Flagey. Vous pourrez venir y admirer les peintures de F.Lezcano.

Si vous allez en Espagne durant l'été...n'oubliez pas les souffrances endurées par des milliers c' espagnols dans leur lutte pour la liberté!

****

****INTERNATIONALE AKTIE SPANJE****INTERNATIONALE AKTIE SPANJE*******

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Als je met de tombola van de vakantiesalon wint, zult je een aan de Costa Blança winnen...In Spanje,is er geen vakantiesalon... er is geen tombola!Er is geen zon in de gevangenissen...Er zijn geen vakanties voor de politieke gevangenen en dienstweigeraars gevangenen...Er is overal schaduw...

In Spanje,strijden alle dagen mensen voor hun vrijheid !Maar vrijheid kost...daarom zijn er zoveel gevangenen in de gevangenissen van Franco! Herinnert u aan Burgos,de stakingen van Barcelona,Madrid, Galicia -EL Ferrol,scheepsbouw staking,BAZAN... <u>DODEN!!!</u>

Een dossier uitgegeven door verschillende bewegingen(lijst hie: ronder) is verkrijkbaar 35 Van Elewyck straat 1050 Brussel (naast E.Flagey plein) Een expositie van de schilder F.Lezcano en een informatie plaats zijn open van 10 tot 21 u. Kom er naar toe om u te informeren ! dank u.

Als jullie naar Spanje gaan deze zomer,vergeten jullie niet de leden en smarten van duizende spanjaarden in hun strijd voor de vrijheid...!!

****

Solidaridad ylucha,Partido comunista dy Espana,Comisiones Obreras,Internationale des resistants à la guerre,Solidarité,Service civil international,Mouvement communiste libertaire,Union belge pour la défense de la paix (Namur),Frnnt socialiste unifié,Mouvement unifié belge des étudiants francophones,Mouvement international de réconciliation,Mouvement chrétien pour la paix,Ciscod,Aicar,ligue belge des droits de l'homme (section jeunes), ...C.N.A.P.D.
ACTION INTERNATIONALE ESPAGNE...CCP 377 47 de Marc Wagener 1000 BRUXELLES.

ed. resp. Marc Wagener,60 rue de la poudrière 1000 BRUXELLES

VAKBONDEN EN REPRESSIE IN SPANJE

De nederlaag van de Spaanse Republiek heeft de oprichting van het fascistisch regime in Spanje tot gevolg; wat de uitschakeling van de bestaande (klassen)vakbonden, die vervangen worden door een officïele fascistische vakbond, met zich meebrengt.
Dit fascistisch syndicaat gaat uit van de idee dat er geen klassenstrijd bestaat, daarom is zijn organisatie aanwezig op alle trappen van de Spaanse maatschappij: patronaat en arbeiders vinden elkaar dus weer in deze organisatie!
Zijn representativiteit is van arbeiderszijde fictief want:
a/ men kan slechts een kleine minderheid van de syndicale leiders direct verkiezen en dan nog slechts degenen die het minst belangrijk zijn. Daarenboven zijn dezen onderworpen aan beperkingen en moeten ze geen politieke antecedenten hebben.
b/ alle andere lijsten worden direct aangewezen door de fascisitsche staat. Het zijn wat men noemt "de liga van het syndicaal beheer". Zij nemen alle belangrijke beslissingen zonder rekening te houden met de mening van de anderen.
De arbeidersklasse kan zich niet vertegenwoordigd voelen in een dergelijke organisatie!

Naast deze officiële vakbond, bestaan er klandestiene syndicale organisaties, zoals de UGT en de CNT, de twee grootste vakcentrales die in Spanje zelf bestaan sinds het einde van de burgeroorlog.
Maar de klandestiniteit waaraan ze waren onderworpen hebben hen omwille van de repressie, niet toegelaten massaorganisaties te worden. Nadien zijn andere syndicale organisaties ontstaan, zoals de VSO en de OSO. Van deze organisaties overleven er enkele, vele verdwijnen. Ze waren gevormd door groepen arbeiders die een zeker bewustzijn hebben gekregen inzake grote klassenstrijdmomenten, die zelfs gevoerd werden onder de Spaanse dictatuur. De arbeidersklasse ontwaakt uit de slaap die haar was opgelegd door de repressie na de oorlog.
We mogen niet vergeten dat de financiële oligarchie zegevierend uit de oorlog is gekomen en ze overal van de politieke macht heeft gebruik gemaakt om de arbeidersklasse uit te buiten en te onderdrukken. Het mag ons dan ook niet verbazen dat de Spaanse arbeidersklasse tien jaar achterstand heeft om een vergeldingsbeweging van zeker belang te beginnen.

Voor de periode 1952-57 waren er al enige akties, waren ze waren erg beperkt. Rond 62, bij de grote stakingen van Asturias, Barcelona, Madrid begon de openlijke strijd van de arbeidersklasse tegen deoligarchie en de dictatuur. Uit de ervaring van deze grote bewegingen is een organisatievorm ontstaan die geschapen werd door de strijdende arbeidersklasse; deze organisatievorm is de "comisiones obreras".
De verzamelde arbeiders kiezen direct een afgevaardigde om hun belangen bij het patronaat te verdedigen, en dit zonder rekening te houden met ideologische, religieuze en dergelijke verschillen.
Geleidelijk aan wordt deze commissie sterker en doet de noodzaak aan coördinatie, op het niveau van de verschillende sectoren, afdelingen, streken en zelfs tot op nationaal vlak, zich voelen om een doeltreffend antwoord te geven aan patronaat en Staát!

Deze massabeweging wordt Spaanse "CCOO " genoemd door de personen die er ledding hebben over genomen, opdat ze op een bepaald ogenblik niet zou verdeeld blijken en de burgerij niet zou kunnen gebruik maken van deze toestand en zo haar voorechten zou handhaven.

Op dit ogenblik wordt de repressie in Spanje alsmaar harder. Het regime wordt overstelpt met massa-acties en antwoordt met een werkelijk onverbiddelijke repressie. Het is iedereen bekend dat de politie schiet op betogers. De laatste jaren vielen er enige doden en een vrij belangrijk aantal gewonden. Er zijn ook vele arrestaties en de straffen gevorderd door de TOP worden steeds maar zwaarder. Voortdurend zijn er veroordelingen tot IO, I2 zelfs 20 jaar. (Vigo, La Coruna, Madrid, Barcelona, Malaga, Granada) Zeer zware straffen werden opgelegd aan studenten, professoren en aan alle democraten die de laatste jaren terechtstonden voor de TOP. Nu wil de dictatuur een proces inspannen tegen de leiders van de arbeiderscommissies, ze vraagt tegen hen straffen gaande van IO tot 20 jaar gevangenis, hoewel er geen materiaal tot inbeschuldigingstelling voorhanden is. In Spanje zijn een groot aantal arbeiders ontslagen, zonder ander werk te kunnen vinden, omdat de politie druk heeft uitgeoefend op de patroons.
Het is bijna onmogelijk alle repressiemethoden die het regime aanwendt, te kunnen opsommen. Ze bestaan vooral uit processen, gevangenzettingen en ontslagen.
Men moet nochtans de solidariteit met de veroordeelde en gevangen personen versterken. Die solidariteit moet zowel materieel (om de kameraden die in armoede verkeren te helpen) als moreel (manifestaties...) zijn en zich uiten door drukking op de Europese regimes tegen het fascistisch systeem. Er is een actieve stellingname nodig die de arbeidersklasse helpt en die niet toelaat dat het Spaans regime tegenover Europa verschijnt met een democratisch gelaat, wanneer in Spanje de meest elementaire rechten met voeten getreden worden.

GETUIGENIS VAN MIGUEL GARCIA
22 JAAR POLITIEK GEVANGENE IN SPAANSE GEVANGENISSEN

De politieke gevangenen eisen de toepassing van de wet van I870 op de voorwaardelijke vrijheid, die het huidige regime gedurende 25 jaar voortdurend heeft toegepast, wat een jurisprudentie vormt. Volgens deze wet kan een vierde van de opgelopen straf buiten de gevangenis worden uitgeboet, onder voorwaardelijke en bewaakte vrijheid.
Daar de internationale opinie protesteerde tegen de veroordeling van burgerlijke personen door militaire rechtbanken, creëerde het Franco-regime in I963 een bijzondere burgerlijke rechtbank om politieke misdrijven te vonnissen. Deze (er is er slechts een) rechtbank is centraal gelegen: ze veroordeelt in Madrid de politieke misdrijven begaan in de verschillende streken van Spanje. De rechters ervan worden rechtstreeks benoemd door het ministerie van justitie, dat hen kiest onder de rechters die het meest toegewijd zijn aan het regime. Op dit ogenblik vallen meer dan 3.000 dossiers onder haar bevoegdheid.
In ieder geval kan dit "tribunal de orden publico" (rechtbank van openbare orde)geen even zware straffen opleggen dan de militaire rechtbanken, vermits het een burgerlijke rechtbank is.
Toen het Franco-regime dit inzag, besloot het op te houden met de toepassing van de wet op de voorwaardelijke vrijheid. Welnu, om een wet af te schaffen, in Spanje zoals overal elders, moet men er een andere maken. Dit heeft het regime niet gedaan, uit schrik voor een mogelijke reactie van de internationale opinie.
Omdat het Franco-regime voorwendt de wetten te eerbiedigen, eisen de politieke gevangenen er de toepassing van. Als ze voldoening kregen, zou twee derden onder hen onmiddellijk vrij komen.
Om dit te bereiken hebben de gevangenen dus eerst alle wettige middelen gebruikt. Nadien hebben ze hun toevlucht genomen tot hongerstaking. Dit heeft ernstige nadelen: vooreerst wordt het bestraft met 40 dagen strafcel. Vervolgens kan de schuldige niet meer genieten, gedurende een jaar, van strafvermindering door arbeid (9 maand arbeid wordt beschouwd als gelijk aan I2 maand hechtenis).
Het eisen van "Amnestie" kan aanlokkelijk schijnen, maar ongelukkig genoeg verleent geen enkel dictatoriaal regime ooit amnestie. Daarom eisen de politieke gevangenen uit alle macht DE TOEPASSING VAN DE WET OP VOORWAARDELIJKE VRIJHEID.

Ondanks de instelling van het "tribunal de orden publico" moeten we blijven vechten tegen de veroordeling van burgers door militaire rechtbanken. Inderdaad, de militairen treden in actie zodra een een daad tegen het regime in verband staat met de "ley contra el bandidaje y el terrorismo" (wet tegen het banditisme en hetbterrorisme). Vergeten we niet de veroordeling in Burgos, en, recenter, die van Julio Millan-Hernandez.

Een andere wet werd afgekondigd op I2/IO/6I ter gelegenheid van de 25ste verjaardag van het Franco-regime. Volgens deze wet kan niemand meer dan I5 jaar gestraft worden voor een politiek misdrijf. Trouwens, meerdere "getuigen van Jehovah" zijn vijfmaal achtereenvolgens veroordeeld tot 3 jaar gevangenis wegens dienstweigering. De rechtbank weigert hen toepassing van deze wet, onder voorwendsel dat het om meerdere veroordelingen gaat, en niet om een enkele.

DE BEWAKERS
Om cipier te worden, moet men volledig toegewijd zijn aan het regime. Het

is dus erg belangrijk aan te stippen dat de bewaker strenger is voor de de politieke gevangene, die hij het leven onmogelijk maakt.

DE FAMILIE VAN DE POLITIEKE GEVANGENE

De politieke gevangenen hebben recht op een bezoek van twintig minuten per week. Maar de gevangenissen die hen zijn voorbehouden, bevinden zich in steden waar men moeilijk toegang toe heeft. Er zijn vijf bijzondere gevangenissen voor politieke gevangenen: Soria, Segovia, Jaen, Palencia; die van Samora is voorbehouden aan priesters (bijna allen Basken). De verwanten van de gevangene die in Asturië, Catalonië, Valencia wonen, kunnen zich niet regelmatig verplaatsen om op bezoek te komen. Sommigen komen, een, twee, drie keer per jaar. De vrouw van gevangene Luis-Andres Edo, van de gevangenis van Soria, die in Parijs woont, kon slechts eenmaal per jaar naar haar man komen. Ze bleef drie dagen in Soria, maar kon geen toelating krijgen voor een tweede bezoek.

Soms manigesteren de verwanten van gevangenen. Zo sloten sommigen onder hen zich op in een kerk om uiting te geven aan hun eis tot het bekomen van voorwaardelijke vrijheid voor hun gevangen familielid.

DE AALMOEZENIERS

In iedere gevangenis is er een aalmoezenier die een wedde ontvangt van de staat en een tweede wedde van het gevangenisbestuur. Als hij een echt gelovige was, ou hij de wet van Christus beoefenen, en een broeder zijn voor hen die lijden. Ik kan u integendeel verzekeren dat hij de eerste verklikker van de gevangenis is, in nauwe samenwerking met de directeur; een bewaker meer. Hoe verdraagt de Spaanse kerk, die zich solidair verklaart met hen die de vrijheid van vereniging, de vrijheid van meningsuiting, de democratie willen, het dat de aalmoezeniers erger zijn dan de bewakers?

Anderzijds kan een gevangene slechts in contact komen met eenwettige echtgenote. Als hij 10 jaar geleefd heeft met een vrouw van wie hij verscheidene kinderen heeft, en die zijn wettige echtgenote niet is, is het hem verboden met haar in contact te treden.

Op dit ogenblik is de gevangenis van Jaen een van de ergste. Sedert het in functie treden van de nieuwe directeur, een overtuigd en fanatiek katholiek, moet de politiekegevangene naar de mis gaan. Anders is het hem verboden in contact te komen met zijn familie.

EEN ACTUEEL GETUIGENIS

Floreal Rodriguez de la Paz, veroordeeld tot 18 jaar gevangenis door de militaire rechtbank van Valencia,voor vier jaar, gevangen in het vreselijke tuchthuis van Puerto de Santa Maria, werd beschuldigd van een ontvluchtingspoging met de beruchte Lute, een misdadiger van gemeen recht die zo ijverig was gezocht in heel Spanje. Floreal werd gestraft met 55 dagen strafcel. Waarna hij werd vergeplaatst naar hetbtuchthuis van Cartagena. Daar wou de directeur hem laten boeten voor de ontsnapping van Lute, die zoveel problemen had geschapen voor de politie. Men sloot hem alleen op in een cel in een speciale afdeling. Hij leefde onder voortdurende plagerijen. De hele nacht het licht aan, drie of vier verrassingsfouilleringen op een dag. Naakt onderging hij de meest onterende onderzoeken. Dit duurde maanden. Men wou hem gek maken. We weten niet of men erin geslaagd is. Twee maanden geleden werd hij naar een psychiatrische gevangenisinrichting gevoerd. Dit kan menselijk lijken. Maar voor mij, die zoveel vreselijke verhalen over die inrichting gehoord heeft, is het alsof men me

zou zeggen dat Floreal levend begraven is. Als we niet iets doen, kunnen we vaarwel zeggen tot Floreal.

Tenslotte wou ik de recente landingin Spanje van de Kroatische"Ustasjis" in een gekaapt vliegtuig uit Zweden aanstippen, en de gunstbehandeling die voor hen is bestemd in de Carabanchel-gevangenis in Madrid.

Julián Grimau, lid van het Centrale Comitee van de Spaanse Communistiese Partij, werd 20 april 1963 geëxecuteerd ondanks het internationale protest.

DE REPRESS IN SPANJE

Krachten van de volksbeweging.

1936-1975: Spanje ondergaat het fascistisch regime van Franco.
Al meer dan dertig jaar maakt Spanje lange donkere jaren van repressie en ellende door. Kort na het einde van de oorlog heeft het opkomen van een nieuwe generatie een nieuwe stootkracht gegeven aan de beweging van de volksmassa's; deze beweging is beslist steeds levend geweest in de actie, maar de laatste jaren is de strijd van de arbeidersklasse erg beslist geweest en is hij sterk uitgebreid. Bij deze strijd voegen zich telkens met meer beslistheid andere volkskrachten: de landbouwers, de vrouwen, de jongeren, de progressieve intellectuelen en talrijke studenten.
Door deze mobilisatie toont het Spaanse volk aan dat het niet bereid is nog langer de uitbuiting, de hongerlonen en de fascistische repressie van het regime van Franco te ondergaan.
Het regime is verontrust over deze steeds groeiende mobilisatie; en verre van zich te liberaliseren, verhoogt het nog de repressie om het volk tegen te houden en het onderworpen te houden.

Nieuwe repressieve wetten om de reeds bestaande wetten te verstrakken.

De wet van openbare orde: Spanje bevindt zich constant in een toestannd die lijkt op de uitzonderingstoestand.
Voegen we hier als enig commentaar de verklaringen van de cynische minister van binnenlandse zaken Garicano Goni aan toe: "...sinds twee jaar komt de uitdrukking "uitzonderingstoestand" niet meer voor in het officieel staatsbulletin (Spaans staatsblad)". Zoals de wet van openbare orde gelijk aan een permanente uitzonderingstoestand, wat de staat toelaat niet verplicht te zijn hem elke twee of drie maanden af te kondigen!
Beschikkingen om het van kracht worden van het decreet over het banditisme en het terroisme (21.9.1960) aan te duiden; deze nieuwe wet bestaat uit 8 artikels, waarvan hier enkele:
Art. 2... worden beschouwd als schuldig aan het misdrijf militaire rebellie zij die tendentieuse berichten verspreiden... zij die oorzaak zijn van het neerleggen van werk, staking in de ondernemingen (doodstraf volgens gezegd artikel)
Art. 3... zij die ontploffingen... branden, ontsporingen veroorzaken (doodstraf)
Art. 4... zij die mensen aanvallen of intimideren met vuurwapens (doodstraf)
Art. 5... zij die iemand kidnappen... (doodstraf)
Art. 6... zij die groepen gewapende personen organiseren (doodstraf)
Art. 7... zijn vrijgesteld van deze doodstraf, de aanbrengers betrapt bij boven genoemde feiten...
Art. 8... de militaire rechtspraak zal bevoegd zijn te oordelen door zeer beknopte processen over de misdrijven begrepen in vorige artikels. Deze nieuwe beschikking zal van kracht worden in heel de Spaanse staat.

WET VAN DE"OPVOLGINGSVOORZIENINGEN" 18 juli 1972.

-Generaal Franco behoudt zijn post tot aan zijn dood.
-Don Juan Carlos, prins bestemd tot zijn opvolging, zal tot koning uitgeroepen worden binnen een termijn van 8 dagen nadat Franco overleden of onbekwaam tot regeren is.

-De vice-premier van de regering -nu Carrero Blanco- zal premier van dezelfde regering worden.

Deze wet garandeert dus een gelijkaardig regime na de dood van Franco!

Algemene opvoedingswet

Art. 3: deze wet handelt specifiek over de professoren. Ze omvat de volgende uittreksels: -respect en gehoorzaamheid aan de academische overheden door een permanente samenwerking opdat de orde van het universitaileven en de academische discipline zou behouden blijven.
-verbod op activiteiten onverenigbaar met het universitair leven, de orde en de discipline.
-aanvaarden in alle gevallen van bevelen uitgevaardigd door de academische overhden (rector, vice-rector, dekaan, vice-dekaan).
Elk misdrijf tegen bovengenoemde artikelen brengt een schorsing uit de functie met zich mee.
Deze wet veronderstelt onder andere een vermeedering van de repressiebeschikkingen tegen de anti-Francogezinde studenten en professoren.

"VOORBEELDIGE" VEROORDELINGEN

De veroordelingen uitgevaardigd door de Rechtbank van Openbare Orde tegen antifascistische en democratische militanten volgen elkaar op; sterker, bij iedere nieuwe gelegenheid worden de straffen steeds zwaarder.
Bijvoorbeeld, de meest voorkomende straf gaat over "misdrijven" van "illegale propaganda" en "verboden verenigingen": de straffen opgelopen voor ieder van deze beschuldigingen kunnen gaan van 3 tot 6 jaar volgens de heersende politieke conjunctuur.
Anderzijds en volgens de "wet tegen banditisme en terrorisme" zijn er steeds talrijker wordende anti-Francogezinde elementen die berecht en terdoodveroordeeld worden door de militairen van de Krijgsraden.

Het bekend proces van Burgos tegen de militanten van de E.T.A. was reeds voorbereid door het regime om te dienen "als voorbeeld" voor het volk.
Nochtans zijn de rechters in hun eigen val getrapt: ze hadden niet gerekend op de moedige verdediging van de "beschuldigden" waarvan de weerklank in Spanje en de hele wereld een revolutionair voorbeeld tot navolgen is.

SLAGEN IN DE LUCHT...!.

De angst bij manifestaties voor politiemachten en de rijkswacht verdient een speciale vermelding: hier volgt een lijst van "moorden" begaan door politie en rijkswacht in 1972:
-El Ferrol (Galicia): twee doden en meer dan 30 gewonden bij manifestaties van arbeiders van scheepswerven.
-Elizondo (Navarra): een dode... toen deze probeerde de Franse grens te bereiken.
-Lequeitio (Vizcaya): twee doden in een val gezet door de rijkswacht voor enkele leden van de E.T.A.
-Urdax (Navarra): ...nog een dode die probeert de Franse grens te bereiken.
-Santiago de Compostela (Galicia): een student vermoord in eigenaardige omstandigheden.

Wie kan er nog aan twijfelen dat deze "beulen" niet gehoorzamen aande bevelen van de regering wanneer ze ~~even~~ zo koelbloedig elementen uit het volk vermoorden... moorden die geen "toeval" zijn zoals men ons wil doen geloven!

De verachte rijkswacht -guardia civil- patrouilleert onophoudelijk in de straten, fouilleert en vraagt op ieder ogenblik de identiteitskaart.
De politie is versterkt en zijn repressiemiddelen en controlemiddelen zijn aanzienlijk "verbeterd".

DE GEVANGENISSEN VAN FRANCO

Het fascistisch strafsysteem wordt beschouwd als een van de meest weerzinwekkende middelen om het volk te onderdrukken.
De volgende paragrafen tonen dit voldoende aan.

Voorwaardelijke vrijheid: de fascistische wetgeving stelt dat de gevangenen kunnen bevrijd worden zodra ze 3/4 van hun veroordeling hebben uitgezeten, als ze beloven een eerzaam leven te leiden als ze uit de gevangenis komen.
Als deze voorwaardelijke vrijheid bijna automatisch toegepast voor de gevangenen van "gemeen recht", dan is ze bijna niet te verkrijgen voor politieke gevangenen.

"Régime de pistes ": in de interne werkwijze van de meerderheid van de gevangenissen in ons land bestaat een systeem dat "régime de pistes" of van disciplinaire observatie" genoemd wordt.
Volgens dit systeem kan gelijk wie willekeurig gestraft worden door een functionaris voor een zogezegd begane fout, een gewoon vermoeden of als preventieve maatregel.
In dit "régime de pistes" waarvan de duur onbepaald kan zijn, wordt de gevangene beroofd van bed, boeken, tabak, ontspanning en belet in contact te komen met de andere gevangenen.
Om te slapen legt men een matras op de grond die men 's morgens wegneemt.

Hechtenis "in eenzame opsluiting": de gevangene wordt opgesloten in een cel van 4 vierkante meter, waaruit hij onder geen voorwaarde mag komen.
Buiten de ontberingen die hierboven vermeld werden, mag de gevangene niet in contact komen met zijn familie tijdens de straftijd.
Onlangs werd in het tuchthuis "Puerto de Santa Maria" een gevangenedeze straf gedurende zeven maanden opgelegd.

De gzondheidsvoorwaarden zijn waardeloos. In sommige gevallen wordt het slechts verdeeld om 2 uur 's morgens, en soms helemaal niet omdat de leidingen niet werken!
Een van de andere donkere punten in de gevangenishygiene is die van de besmettelijke ziekten: tuberculose, syfilis, leverziekten komen erg veel voor in de fascistische gevangenissen.
Vanuit medisch standpunt, zijn de verpleegdiensten uiterst slecht onderhoudenen het merendeel van de zieken die ze bezetten, genieten bescherming.

Censuur: de boeken en tijdschriften zijn onderworpen aan een bijzondere censuur naastde Staatscensuur en elke gevangenis bezit een bijzondere censuur.
De censuur functioneert trouwens uiterst streng in verband met de persoonlijke correspondentie van de gevangenen.
Alle brieven die binnenkomen en weggaan worden gelezen door verantwoordelijken van de censuur.
Ze beperken het aantal brieven die de gevangene mag ontvangen en schrijven evenals het aantal bladzijden per brief.

De gesprekken moeten, naast de gewone censuur gezien de microfoons en bewakers in de spreekkamers, in het Castillaans gebeuren; Baskisch, Catalaans en "Gallego" zijn streng verboden.
De gevangenisdirecteurs speculeren op de bezoeken om de politieke gevangenen te breken.
In bepaalde gevallen zijn zelfs gesprekken met de advocaat verboden! Een ander vaak gebruikt middel in de Franco-gevangenissen is het verdelen van gevangenen die veroordeeld zijn om een zelfde reden over verschillende vleugels van de gevangenis of zelfs over verschillende gevangenissen.
De uitbuiting door arbeid in de gevangenisateliers is vernederend, omdat zelfs niet de de wettelijke normen in verband met lonen, veiligheid, gezondheid, enz., geëerbiedigd worden.
Ondanks alle "draconische" maatregelen in de gevangenissen, geven de politieke gevangnen de strijd niet op, ze gaan vaak in hongerstaking.
En in de mate van het mogelijke maken ze van de gevangenis een van de meest "vrije" vormen van politieke discussie in het land.

Een recent voorbeeld daarvan is de OPROEP VAN DE POLITIEKE GEVANGENEN

"Wij, politieke gevangenen van de 3de galerij van de Caravanchel-gevangenis (Madrid), die van verschillende politieke en syndicale en onafhankelijke organisaties komen, doen een oproep aan de arbeidersklasse en het hele volk om de aandacht van het publiek te trekken op de repressieve toestand waaraan we zijn onderworpen en die het gevolg is van de dictatuur die het Spaanse volk sinds meer dan dertig jaar wordt opgelegd, en om deze toestand aan te klagen."

Open brief aan het College van Advocaten van Madrid

Met het oog op de komende verkiezing van een nieuwe bestuursjunta van dit College, richten wij, politieke gevangenen van de 3de galerij van de Caravanchel-gevangenis, ons tot alle advocaten in functie om hun de problemen uit teleggen die ons op dit ogenblik, direct aanbelngen.

I.Tussenkomst van de advocaat onmiddellijk bij de aanhouding van een burger.
2.Vrijheid van meningsuiting voor de advocaat op de rechtbank in gelijk welke voertaal van Spanje.
3.Vrijheid van de advocaat om onbeperkt met zijn cliënten in contact te komen.
4.Vrijlating van alle politieke gevangenen en opheffing van alle sancties om politieke redenen.
5.Noodzaak van een statuut van Politiek Gevangene.

Madrid november I972.

BESLUITEN

Dit alles wordt verborgen onder het masker dat men de buitenlandse toerist voorhoudt, het masker van schijnbare vooruitgang en welvaart voor de meerderheid. Alsof er in Spanje alleen de zon, het strand, de stieren en de flamenco bestaan... en de Spanjaarden voortdurend feesten.
Maar het volk is bezig aan te tonen dat het zich niet laat "hebben". In zijn voortdurende strijd smeedt en versterkt het volk zijn kracht, het kondigt aan dat het fascisme eeuwig noch onoverwinnelijk is, en dat het vastbesloten is de strijd voort te zetten tot aan de totale vernietiging van de fascistische Staat.

Onderdrukking van de taalminderheden in Spanje

Onderdrukking van de taalminderhden in Spanje

Een andere karakterisiteke uiting van het fascisme is de druk uitgeoefend op de verschillende minderheden in Spanje, om een eenheid gebaseerd op een centrale despotische macht, af te dwingen.
In Spanje hebben de minderheden van Galicië; Baskenland, en Catalonië niet het recht zich uit te drukken in hun eigen taal, ze verdragen duizend vernederingen omwille van het Franco-regime.
Sinds het volk de oorlog heeft verloren, is er een voortdurende vervolging en het verbod om zijn voertaal te spreken, het recht op opvoeding en informatie in de moedertaal wordt niet verleend.
Dezelfde repressie doet zich voor op het artistiek, cultureel en zelfs het folkloristisch vlak.
De volkeren van Galicië, Baskenland en Catalonië, zijn zich samen met de rest van het Spaanse volk bewust van deze toestand en vechten voor de gelijkheid en de vrijheid van de minderheden die beroofd zijn van het zelfbeschikkingsrecht of van het recht van onderdrukte minderheden.
Dit wil zeggen dat iedere minderheid vrij de betrekkingen moet kunnen bepalen die ze wenst te behouden met de naburige minderheden, evenals de mogelijkheid zich los te maken van de Staat om een afzonderlijke staat te vormen, als de meerderheid van de bevolking dat wenst.

Deze eisen zijn fundamenteel als men tot een werkelijke en volledige eenheid van de Spaanse minderheden wil komen, die reeds begonnen zijn met vechten in de schoot van het volk verenigd tegen de gemmenschappelijke agressor:

HET FASCISTISCH REGIME.

JM HERNANDEZ IS VEROORDEELD TOT 18 JAAR

Op 31 januari 1973 werd Julian Millan Hernadez, militant van de F.I.J.L. (Iberische Federatie van Libertaire Jongeren), veroordeeld tot 18 jaar gevangenis door de krijgsraad van Madrid.

Hij werd gearresteerd op 10 oktober 1967 in de trein Port-Bou-Barcelona. Overgebracht naar de "Jefatura de policia" van Barcelona, werd hij aldaar ondervraagd over feiten die zich hadden voorgedaan op 2 december 1962 en op 4 maart 1963. Het eerste betreft een ontploffing op het rekenhof te Madrid, het tweede is de ontdekking door de politie van een bom in een vliegtuig dat de verbindingverzekerde tussen Barcelona en Palma.
Toen hij antwoordde dat hij helemaal niets wist van de feiten die hem werden ten laste gelegd, werd Julian Millan gedurende verscheidene dagen gefolterd en kreeg hij geen drinken. Deze behandeling werd gevolgd door een ondervraging, waarbij men hem herhaalde malen een glas water aanbood. Stoutmoedig weigerde Millan lange tijd het glas water dat men hem voorhield, te drinken. Tenslotte dwong men hem te drinken. Korte tijd nadien, bekende hij verantwoordelijk te zijn voor de twee aanslagen...
In de loop van de vijfde dag van de ondervraging, bracht men op de drempel van de deur van de "Via Layetana" en men deed hem de boeien af. De twee agenten die hem vergezelden gingen een wagen halen, en lieten hem aldus alleen en met de handen vrij gedurende 8 tot 10 minuten. Dit feit lijkt helemaal niet ongewoon daar de methoden van de Franco-politie door iedereen gekend zijn. De bekoring om te vluchten maakte zich een ogenblik meester van Millan, maar daar hij vreesde dat op hem de "ley de fugas" (oude traditie van de Spaanse flikken om zich met vuurschoten te ontdoen van een gevangene die ze hebben laten vluchten) zou toepassen, bleef hij ter plaatse.

Na vijf maanden opsluiting in de "model"gevangenis van Barcelona, zonder dat het kleinste proces-verbaal werd opgesteld over zijn ondervragingen, deelde het militair tribunaal hem mee dat hij overgebracht ging worden naar Madrid. Deze verlengde aanhouding zonder instructie van de rechter is een toaal onwettelijke procedure.

In de preventieve Carabanchel-gevangenis te Madrid moest Millan verscheidene weken wachten voor hij werd verhoord door de militaire rechter. Hij gaf bij deze ondervraging de methodes aan die de politie van Barcelona gebruikte, en hij herriep zijn eerste verklaringen.

In november en december 1970 richtte Julian zich tot de auditoria de guerra om eenaanvraag tot voorlopige vrijheid in te dienen. Deze aanvraag werd verworpen. In januari 1971 legde hij de militaire kapitein van de Iste regio een verzoek voor waarin hij vroeg dat hij ofwel in voorlopige vrijheid zou worden gesteld, ofwel gevonnist, waarbij hij aanvoerde dat het totaal onwettig was dat men iemand in preventieve hechtenis hield gedurende meer dan drie en een halve maand, zonder hem de straffen door de procureur geëist, bekend te maken.

Op 11 februari 1972, na 4 jaar en 4 maand hechtenis, werd Julian Millan Hernandez veroordeeld tot 23 jaar gevangenis. Maar het vonnis werd verbroken wegens een administratieve fout.

Het tweede proces tegen Millan had plaats op 31 januari 1973. De anar-

chistische militant werd veroordeeld tot 18 jaar gevangenis door de krijgsraad van Madrid.
Serge Aronstein, juridisch waarnemer gestuurd door de Belgische liga voor de verdediging van de rechten van de mens deed ten gevolge van dit tweede proces het volgende opmerken:

"Het verloop van het verhoor bij dit tweede proces roept dezelfde opmerkingen op als degene die gedaan werden vorig jaar: gebrek aan bewijzen, één, uiterst twijfelachtig getuige, overhaaste debatten, herhaalde tussenkomsten van de zetelende magistraat om de verdediging te onderbreken."

Dit proces kwam terug voor de krijgsraad een jaar na de nietigverklaring van het vorige. Ondanks dit buitengewoon lang uitstel -waarin niets is gebeurd- was de datum van het tweede proces slechts enkele dagen voor het verhoor bekend....

ZOU DEZE OVERHAASTING GEEN TEKEN ZIJN DAT DE VERANTWOORDELIJKE AUTORITEITEN EEN ZEKERE DISCRETIE ROND HEEL DEZE ZAAK WILLEN BEWAREN?

"In ieder geval heeft dit laatste proces een neiuw feit onthuld: deze keer kon de beschuldigde preciseren dat hij was gefolterd in een politiecommisariaat: hij had zijn broek moeten laten zakken, zich op de knieën moeten zetten en, volgens de uitdrukking van de Vocal Ponente (juridisch bijzitter), werd hij vreselijk geslagen." (Serge Aronstein)

De veroordeling van Millan Hernandez tot 18 jaar gevangenis kwam na een preventieve hechtenis van vijf en een helf jaar.

DE FOLTERINGEN IN BASKENLAND

Tijdens een treffen met de Guardia Civil in de maand juli werd een militant van de nationalistische beweging ETA vermoord door hen. Als represaillemaatregel vermoordde de ETA-beweging de politiecommissaris van Irun die in hhel de provincie bekend was om zijn brutaliteit bij ondervragingen van tegenstanders van het regime. Sinds de moord op commissaris Manzanas werd de uitzonderingstoestand afgekondigd in de provincie en werden alle rechtenopgeheven. De Franco-politie deed talrijke huiszoekingen enarresteerde meer dan 2.000 personen. Verscheidenen werden verbannen, anderen verblijven nog steed in de gevangenis. De militaire rechtbanken zijn weer ingevoerd. De wreedheden gaan verder ondanks de "liberaliisering" door het regime om het vertrouwen van het buitenland op zich te trekken.

Dit rapport maakt melding van de wrede folteringen in de loop van de ondervragingen geleid door het politiecommissariaat en in de kazerne van de Guardia Civil van San Sebastian. Het werd clandestien uit de provinciale gevangenis gehaald. De voorwaarden waaronder het werd opgesteld verklaren en rechtvaardigen dat in het verhaal de feiten die voorvielen op de commandopost van de Guardia Civil, gelegen in de kazerne van deGuardia in San Sebastian en op de zetel van de sociale brigade op het politiecommissariaat van dezelfde stad, niet goed afgebakend zijn. De hongerstaking waarvan melding wordt gemaakt in het rap ort greep plaats op 5 december 1968 en duurde vier dagen.

EEen van de eenvoudigste folteringen is de gevangenen in geef-achthouding te zetten met armen omhoog ~~gedure~~ en de handen in de lucht gedurende verscheidene uren, soms zelfs veertien uur in deze houding.

Nadien komen de kaakslagen: vijf of zes politieagenten plaatsen zich rond de gevangenen en slaan hem brutaal tot hij in zwijm valt.

Er zijn de stokslagen. Ze gebruiken tweetypes van stokken (De ene is 25 cm lang en heeft 2 cm diameter; het is de beruchte stok die Manzanas gebruikte. De andere is 50 cm lang en heeft 2,5 cm diameter). Algemeen genomen slaan de agenten met deze stokken op rug, armen en benen van de gevangenen tot hun vlees volledig is opgezwollen. Enkele slagen gaan ook naar het hoofd en af en toe op de geslachtsdelen wat een ondraaglijke pijn veroorzaakt.

Er zijn de stampen gegeven met de schoenpunt in de flanken totdat de gevangene samengetrokken op de grondligt. Enkele harde stampen werden ook op de geslachtsdelen gegeven.

In het schrijnwerkatelier van de kazerne van de Guardia Civil werd het hoofd van veel gevangenen op de tafel van de cirkelzaag gelegd terwijl die draaide en ze bedreigd werden dat hun hoofd zou afgezaagd worden. Dan werden ze op een tafel gelegd met de voeten in de lucht om brutaal te worden geslagen. Meer dan een gevangene bleef in zwijm in deze houding.

Verscheidenen van hen bleven met de boeien aan gedurende een periode van 4 tot 15 dagen waarbij de boeien niet werden afgenomen om te eten of te slapen. 's Nachts kunnen ze, op de grond gelegen, niet slapen door het licht (cellen dag en nacht verlicht), de harde grond, angst om zelfs 'snachts voor een ondervraging te worden geroepen, de boeien, de bewakers die henuitscholden zodat ze niet konden slapen, enz.

Meer dan een werd aan het plafond gehangen om dan slagen met geweerkolven

en stampen te krijgen.

Om de gevangenen te intimideren en in bedwang te houden, toonden de sadistische "geheime" agenten van de commandopost hen een schoppesteel en lieten ze hen een geschreven opschrift lezen: "Tensomicina: een dosis van 2 tot 3 pillen opdat de bloeddruk zou stijgen tot 240 - misbruik van deze pillen kan een fatale afloop hebben voor hij die ze neemt." Deze steel was een meter lang en had op zijn dikste deel, een diameter van 5 tot 6 cm. Een aantal slagen met deze steel veroorzaakten bezwijming. Er dient opgemerkt te worden dat veel gevangenen die totaal gebroeken waren op de commandopost, nog in de gevangenis waren; na een herstelperiode te hebben doorgebracht, had geen van hen tekenen van slechte behandeling. De agenten wreven na de stokslagen enstampen de gezwollen delen in met een vloeistof die de huid zijn normaal uitzicht gaf.

Zowel op het politiecommissariaat met commissaris Sainz aan het hoofd van de folteraars, als op de commandopost van de Guardia Civil met Lopez en Losada, hebben de gevangenen ontelbare folteringen ondergaan. Als die van decommandopost de hardste waren, dan waren die van het commissariaat evenmin kinderspel.

Andere soorten folteringen, vooral gebruikt op de persoon van Antonio Arrizabalaga, uit Ondarroa (provincie Vizcaya), bestonden erin schijnvertoningen te geven van ophangingen. In het geval van Arrizabalaga waren er nog, bij zijn overbrenging naar de commandopost, littekens in zijn nek die voortkwamen van de wrijvingen van het koord bij die schijnverhangingen. Hij werd in een leeg trapgat gehangen en ook aan de voeten op de derde verdieping en de agenten deden met een mes alsof ze het koord gingen doorsnijden.

Anderen ondergingen ondraaglijke dwangmiddelen, om hen te doen spreken dreigde men een fles in hun anus te brengen.

Gewoon omdat hij seminarist of oud-seminarist was, werd van de gevangenen zwaar geslagen. Na de afranseling werd hij verplicht een gebed te doen voor Pardines en Manzanas (twee politiecommissarissen vermoord door ETA)?

Anderen werden met handen en voeten achter een stoelleuning gebonden om nadien brutaal geslagen te worden.

De dreigementen aan verwanten van de gevangenen waren talrijk. Men zei hen dat ze gingen gevangen genomen worden, of dat ze zouden geruïneerd woorden enz. Daarenboven zeiden cynische agenten aan hen die voedsel kwamen brengen voor de gevangenen, dat die niet daar waren zodat de verwanten niet zouden weten waar ze waren en ze niet met hen in contact konden komen.

Een van de pijnlijkste folteringen bestaat erin een kogelpen tussen twee vingers van de hand te plaatsen terwijl men tegelijk de vingers hard samendrukt, dit doet de kogelpen draairn wat direct de zenuwen raakt.

De hongerstaking barstte los bij de overbrenging van de gevangenis naar het politiecommissariaat van José Garcia Garde, Mauricio Centol Legarda en Manuel Michelena evenasl van de vrouwelijke gevangene Eusebia Huarte. We hadden geen nieuws van Arrizabalaga die 25 dagen tevoren was gearresteerd en we vreesden dat hetzelfde zich zou herhalen.

Tegenover de onbeweeglijkheid van de gevangenisorgansimen en -functiona-

rissen, stelden we een ultimatum voor het terugbrengen van de gevangenen naar de gevangenis. Dit uitstel duurde 24 uur vanaf hun wegvoering naar de ondervragingen.

's Anderendaags na het ontbijt werden we opgesloten in cellen, zonder voorafgaande verwittiging, wat ons deed besluiten de hongerstaking te beginnen, zoals we ze de dag tevoren hadden voorgesteld.

's Anderendaags werden we opgesloten in individuele cellen en we bleven in eenzame opsluiting tot het herinvoeren van het normale leven in de gevangenis.

<u>IN DE GEVANGENIS VAN SORIA</u>

Hier gevenwe als "voorbeeld" van de methoden van de Franco-politie, een informatie die ons clandestien is toegekomen uit de provinciale gevangenis van Soria:

...In de gevangenis van Soria, uitsluitend bestemd voor politieke gevangenen heeft de Directeur, de Heer Pedro Larreateguy, na onderzoek van de politie, de Heer José Lopez Sobrido, vader van een van de gevangenen, erg oud, vastgehouden door hem te bedriegen, toen hij op 15 augustus uit Vizcaya zijn zoon Antonio Lopez Enrique kwam bezoeken; hij liet toe dat de agenten de gevangenis binnenkwamen en tot zijn arresatie overgingen. De volgende dag liet de politie hem vrij, na hem te hebben bedreigd en mishandeld. We weten allen dat de provincie Vizcaya onderworpen is aan de uitzonderingstoestand, wat betekentdat de politie gelijk wie kan arresteren. Het geval dat ons bezighoudt iseen nieuw bewijs dat de politie het uitzonderingsdecreet niet nodig heeft om willekeurig op te treden op heel het Spaanse grondgebied. Wij kunnen niet zwijgen over het feit dat de politie overgaat tot een provocatie van deze aard, door binnen te dringen in de gevangenis met toestemming, onbekwaam en onervaren om de meest elementaire veiligheidsvoorwaarden te kunnen geven aan gevangenen en hun familie. Dit is iets dat het geweten verontwaardigt, dat tegen alle heersende wetten gaat, zelfs in een land zonder wet zoals Spanje. Wat zou er gebeuren met de politieke gevangenen als een bende fanatieke enopgehitste woestelingen zou trachten binnen te dringen in de gevangenis om er enige represaillemaatregelen te nemen? De familieleden van de politieke gevangenen, van alle politieke gevangenen, niet alleen die van de ETA, zijn als ze zich verplaatsen in de geïsoleerde stad als Soria om de gevangenen te bezoeken, onderworpen aan een reeks discriminerende en afbrekende maatregelen, ze worden gemolesteerd door de politie wanneer ze in pension of hotel zijn; wanneer ze aande gevangenis kwamen, moesten ze hun persoonlijke zaken afgeven, en ware er niet de vastbesloten houding van de vrouwen van de gevangenen, dan zou de politie hen ook gefouilleerd hebben...

INDIVIDUELE VRIJHEID EN GEWETEN

UITTREKSELS UIT EEN BRIEF VAN PEPE BEUNZA, GEVANGEN SINDS JANUARI 1971...
ALS GEWETENSBEZWAARDE...
Hij schreef ons voor zijn vertrek naar de SAHARA!

"...sinds 23 oktober ben ik op reis naar de Sahara.
...Ik heb alles moeten vergeten, en de hangende problemen laten vallen om te vermijden dat mijn bestaan zou vergiftigd worden tijdens deze reis. Ik heb 40 dagen bijna zonder contacten geleefd met de buitenwereld, alsof ik in de lucht leefde... De moraal is goed... Ik heb het tuchthuis van GALERAS verlaten met twee kameraden deserteurs; we hebben 18 lange dagen verbleven in de gevangenis van MURCIA. 's Anderendaags, 14 uur reizen tot CADIZ. We zijn er 15 dagen gebleven. Toen ben ik overgebracht per boot naar LAS PALMAS... we sliepen geketend aan ons bed.
...Dan hebben ze me naar hier overgebracht, naar het militair tuchthuis van SAN FRANCISCO DEL RISCO. Ik ben bij getuigen van Jehovah -op dit ogenblik zitten 15n vanhen in de gevangenis voor dienstweigering- Op 20 december ben ik overgeplaatst naar AIUN... Ik rust uit van het reisavontuur. Dat is tamelijk onaangenaam omdat men van de ene dag in de andere moet leven, zonder zich te kunnen organiseren, of nauwelijks, en bij iedere etape herbegint alles; maar, hoe ongewoon ook, men went eraan, en behalve in het tuchthuis van de onbekeerbaren in Cartagena, waar we op de grond sliepen en de hele dag doorbrachten op een binnenplaats die een putgeur had, is de rest vlug voorbijgegaan... Wat me verveelt, is dat veel vrienden niet zullen weten dat ik naar het strafbataljon ga; doe uw plicht om ze in te lichten, en hen uit te leggen waarom..."

Pepe Beunza, Cuartel de Sidi Buya
Ia COMPANIA DP, AAIUN
SHARA ESPAGNOL AOE.

Getuigenis van JORDI AGULLO, in de gevangenis sinds 11 mei 1971...
"...Vijf jaar geleden ging ik bij de JOC. In de arbeidersbeweging leerde ik tegenover de problemen staan. En vanaf toen aanvaaardde ik niet meer blindelings de situaties die het leven me oplegt, tenzij ik op elk van deze situaties mijn antwoord als christen en militant arbeider geef..."
gevangen in CARCEL DE MARINAS, CARTAGENA (MURCIA), met JUAN GUZMAN, dienstweigeraar verklaard in volle militaire dienst!
Er zijn op dit ogenblik 160 dienstweigeraars in de gevangenis (getal bekend in oktober 1972)... er zijn er beslist meer, getuigen van Jehovah of anderen...! Bij deze dienstweigeraars zijn er vier die verklaard hebben tegen wapendracht zonder dat hun godsdienst het hen verplicht maakte. Ze noemden zich katholiek en geweldloos. Daarenboven hebben Francesco LOPEZ AHUMADA en Juan PLESCADOR MESONERO, priesters, geweigerd de vlag te groeten. Victor BOY CABESTAN en JUAN ANTONIO LINARES, werden ook gearresteeerd wegens weigering de vlag te"dienen"!
Het probleem van het statuut is niet geëvolueerd... men spreekt van een ontwerp...
Wat wel geëvolueerd is, is de informatie van het Spaanse volk... door de pers... door openbare verklaringen... en door de clandestiene bewegingen! De internationale steun is een aanvaardbaar drukkingsmiddel gebleken, namelijk bij de "pancartes encastelados"-acties en bij de actie van WOLFGANG KRONER op 27 september in Barcelona: de jonge Duitser riskeerde 5 jaar gevangenis... maar de steuncampagne in Duitslanden Europa bleek afdoend te zijn... hij werd onlangs vrijgelaten.

Meer informatie kan worden verkregen bij de uitgevers van dit dossier, AIE, 60 rue de la Poudrière, 1000 Brussel.

DE KERK

Haar historische positie.

In de geschiedenis is het Spaanse volk innig verbonden aan de menselijke en godsdienstige groepering, de katholieke kerk. Men kan spreken van een zekere identificatie: het Spaanse volk (anarchistisch en opstandig volk) is katholiek geweest. Zijn tradities, zijn cultuur (toneel, poëzie, muziek, schilderkunst) zijn in grote mate religieus geweest. De kerk kwam op dat ogenblik naar voren als een monolithisch beeld, zelfs als er intellectuelen waren die veel problemen gesteld hebben, vragen waarop ze niet altijd kon antwoorden. (Unamuno, Ortega enz...) Haar godsdienstigheid was altijd traditioneel en haar positie steeds aan de kant van de heersende klasse: aristocratie en Spaanse kapitalisme met de voorrechten die ze tot haar tevredenheid kon behouden.

Haar positie na de oorlog

Op het ogenblik van de burgeroorlog en omdat ze altijd aan de kant van de heersende klasse had gestaan, was ze aangepord door hen die "rojos" werden genoemd (13 bisschoppen en bijna 7500 priesters). Op dat ogenblik koos de kerk stelling voor Franco en zijn revolutie. Zo richten tijdens de oorlog alle bisschoppen zich tot het volk in eenherdelijke brief waarin ze vroegen zich als katholiek te scharen aan de zijde van Franco. De oorlog zal van dan af beschouwd worden als een "kruistocht" tegen het communisme.

Gedurende de jaren die gaan volgen, werkt de kerk samen met het regime en al zijn stellingen. Zodanig dat de Spaanse maatschappij gesloten bleef voor de wereld en Europa op cultureel, politiek, economisch terrein; ook de kerk blijft gesloten voor alle nieuwe ideeën, voor alle openingen die beginnen te verschijnen in Holland, België, Frankrijk enz. Haar enig referentiepunt zullen de aanwijzingen en perspectieven van het Vaticaan, steeds klassiek en immobiel, zijn. In 1953 kwam de Spaanse Staat ertoe een concordaat te sluiten met het Vaticaan. Beiden verleenden elkaar voorechten: godsdienstigheid van de Spaanse staat, vertegenwoordigingsrecht van de bisschoppen enerzijds, een kerkelijke inspanning en economische hulp aan priesters en vicarissen anderzijds. De hiërarchie blijft op een heel bijzondere manier verbonden met hetbhuidig regime, maakt zich zelfs medeplichtig aan de sociale ~~repressie~~, economische en culturele repressie die dit met zich meebrengt. De bisschoppen zullen toegang hebben tot de belangrijkste staatsposten, een kardinaal behoort tot de staatsraad, een aartsbisschop maakt deel uit van de raad van het koninkrijk (consejo del reyno), viermaken deel uit van het parlement (Cortès). Bij de wereldlijke plechtigheden zijn de geestelijke gezagsdragers aanwezig en omgekeerd.
Maar wanneer ze bisschop worden, moeten allen de volgende eed zweren:
"Voor God en de Heilige Evangeliën zweer en beloof ik (volgens het een bisschop in zijn sociale en godsdienstiege rol past) respect voor en trouw aan de Spaanse staat. Ik zweer en beloof dit zo te doen dat mijn volk haar ook respecteert en zich onderwerpt aan de leider van de Spaanse staat en aan de regering die ingesteld is overeenkomstig met de Spaanse wetten. Overigens zweer en beloof ik geen partij te kiezen met geenenkel akkoord en geen enkele vergadering bij te wonen waardoor ik zou kunnen schade berokkenen aan de Spaanse staat en aan de openbare orde en eveneens zal ik mijn geestelijkheid een overeenkomstige handelswijze te doen volgen. Door

me bezig te houden met het goed en het belang van de Spaanse Staat probeer ik al het kwaad dat men haar zou kunnen doen, te vermijden."

De kardinalen hebben het recht begroet te worden als kapiteitn, generaal enz...
Anderzijds werkt de lagere geestelijkheid ook mee, door zijn herderlijke opdracht, om het volk met ideeën te overstelpen, en met ontzag voor en onderwerping aan het regime.
De kerk blijft erg ver van de arbeidersklasse en de boeren.
Ze steunt op het verticaal syndicaat, dat in het systee geïntegreerd is.
Een bisschop is lid van het parlement, (Cortès) in zijn hoedanigheid van "godsdienstig raadslid van de syndicaten". De sociale leer van de kerk, zelf al ver verwijderd van de werkelijke problemen, is geïntegreerd in het Franco-regime.
Zo richtte Franco zich tergelegenheid van het verschijnenen vande encycliek "Populorum progressio" op zijn eindejaarstoepsraak zich in volgende bewoordingen tot het volk: "Ons regime is altijd trouw gebleven an de socialeleer van de kerk, zoals bij onze laatste encycliek populorum die we al dertig jaar waar maken."

Op dit tijdstip verschijnt ookt het "Opus Dei" dat het juridisch statuut van een lekeninstituut heeft, maar die in feite een organisatie is die meer en meer gericht is op cultureel (colleges, universiteiten, uitgaven) economisch (banken, sommige leden zijn administrateurs van maatschappijen), politiek (ministers), godsdienstig (op het niveau van het vaticaan) vlak. De leidende Spaanse klasse maakt deel uit van dezeorganisatie. Het is de bedoeling het katholicisme, dat ver verwijderd is van de sociale realiteit en de economische toestand van het land en het Franco-regime, te behouden en weer aanvaardbaar te maken.

De opvoeding

Meeder dan de helft van het middelbaar onderwijs. Er zitten beslist waarden en verdiensten in dit onderwijs, maar we moeten zeggen dat het een klassenonderwijs is vermits bijna uitsluitend de rijken toegang krijgen tot deze scholen.
De colleges hebben twee ingangen: een voor de rijken en een voor de armen (arbeidersklasse). Dit traditioneel onderwijs is niet vrij van vergissingen, psychologische druk die crises veroorzaakt hebben, naast geloofsafval of het ondanks alles behouden van een statisch katholicisme.

Nieuwe richtingen en veranderingen

In de loop van de jaren 60 deed zich een veelbetkenende verandering voor in de Spaanse kerk. Er liggen twee fundamentele oorzaken aan de oorsprong van deze veranderingen: a/meer openheid op de buitenwereld, vooral Europa (België, Frankrijk, Holland) en het gebeuren Vaticanum 2 waar de bisschoppen en de Spaanse kerk de gelegenheid hadden om een andere mentaliteit, andere toestanden, andere manieren van leven en zijn geloof uit te drukken, vast te stellen.
b/de toestand in het binnenland: het katholicisme verliest in Spanje zijn monolithisch uitzicht en het pluralisme doet zijn intrede naast andere vernieuwingen zoals stedenbouw enz... Groepen militante christenen die een analyse maakten van hun werkelijke ervaringen begonnen de niet-levensvatbaarheid van het traditionele katholicisme te ervaren. Om trouw te blijven aan de meest elementaire eisen van het Evangelie, waren er conclicten met de godsdienstige hiërarchie en de politieke

autoriteiten; terzelfdertijd verschijnt een nieuwe geestelijkheid die de oorlog niet heeft gekend en nieuwe ideeën heeft, nieuwe visies op het leven van de kerk en die begint als christen en priester stelling te nemen tegen de sociale onrechtvaardigheid, tegen de burgerlijke individuele politieke repressie.
Om dat alles worden veel christenen vervolgd en veroordeeld door de politie als "subversieve elementen", "agigatoren tegen de openbare orde", "communisten" hoewel hun acties voortspruiten uit hun christelijk engagement.

Enkele priesters weigeren legeraalmoeznier teworden uit geloofsbewaar (dit werd oordien beschouwd als een heilige plicht). Enkele christenen weigeren legerdienst. Enkele jongere priesters worden bisschop, wat een jonger uitzicht geeft aan hun bisdom.
Kleine basiskernen geleid door priesters beginnen geëngageerd te worden in de werkelijkheid van arbeiders, studenten, intellectuele. Deze kernen worden ook vervolgd als "cellen tegen het regime" door de politie. Theologischeonderzoeken, studieweken op intellectueel niveau zijn verboden door de regering om dezelfde redenen als hierbovenaangeduid.
Op dit ogenblik dus is de Spaanse kerk scherp verdeeld: enerzijds de stroming die de regering, het Franco-regime, het traditioneel katholicisme aanhangt, anderzijds de beweging die de evolutie, het onderzoek naar nieuwe geloofsbelevenis aanhangt.

Twee jaar gelden hebben priesters, leken, bisschoppen, een vergadering gehouden in Madrid, waarvan de conslusies de hoop van de geëngageerde christenen die echter terzelfdertijd het regime en de personen die daar gunstig tegenover staan kwelle, voedt.
Op dit ogenblik wordt een groot deel van de kerk jonger te worden, christenen die hun voorrechten aan de kant laten, werken met armen, uitgebuitenen, verdrukten en dit alles krachtens hun geloof, hun christelijke hoop en dit zonder enige politieke vertegenwoordiging.

61
3225-2

Dit dossier werd gerealiseerd door Spaanse bewegingen en organisaties in België (Solidaridad y Lucha, Partido Comunista de Espana, en Comisiones Obreras) en door Belgische organisaties en bewegingen(Solidarité, Internationale van Oorlogstegenstanders, Internationale Burgerdienst, mouvement communiste libertaire en door leden van de Communauté de la Poudrière).

De Nederlandse tekst wordt uitgegeven door de Federatie van Vrije Socialisten en Radensocialisten:

Revolutionaire Radensocialisten Antwerpen (~~Roel Vanhove~~ , Vrijheidsstraat 8, 2000 Antwerpen

Revolutionaire Radensocialisten Leuven (Masschelein Dirk, D 228, Brusselsestraat 165, 3000 Leuven

Vrije socialisten Gent (Verniers J.M. Pintelaan 26, Gent 9000)

Anti-autoritaire socialisten Dendermonde (Willy Vandamme, Bootmolenstraat 213 Baasrode 9350)

De kleine Man Kortrijk (S.I.A.C. Bleemistenstraat 11, Kortrijk 8500)

Vrije Raden Socialisten Ieper (Bert Deponthiere Rijselstraat 1, Ieper 8900)

Groupe Libertaire Lycéen (Salvia P. 1 av. des Archiducs Brussel 1170)

Mouvement Communiste Libertaire (F. Destrijker, 3 Rue F. Neuray 1060 Bruxelles)

Ver;uitgever: Marc Wagener, 60 rue de la Poudrière, 1000 Brussel

Broch f
doc C.I.R.A. 3225

DOSSIER 20,-fb.